

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Ως μεγαλύτερη επιστημονική ανακάλυψη του 18ου αιώνα, θεωρείται η μελέτη επί της ανατομής του ανθρώπου.

— Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι έστρεψαν μεγάλο σεβασμό προς τις γυναίκες και τις θεωρούσαν ίσες με τους άντρες, γι' αυτό δε τις ανέβαζαν και στο θρόνο.

— Οι Έλληνες της μακραιωνίας εποχής δεν έστρεψαν ψάδια, παρά μόνο σ' εσχάτη ανάγκη.

— Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι ελάτρευαν τόσες πολλές θεότητες, ώστε ο Ρωμαίος συγγραφέας Πετρονίος έγραψε κάποτε ότι ήταν εύκολότερο να βρεις σ' αυτή τη χώρα έναν θεό, παρά έναν... κοινό άνθρωπο!

— Οι αυτοκράτορες της Γερμανίας κατά το 12ο αιώνα, είχαν το δικαίωμα να κανονίζουν αυτοί τους άρραβόνες και τους γάμους των εγγονών.

— Το πρώτο λατινικό πολιτικό κόμμα ιδρύθη στα 1878 υπό την αρχηγία του Γκαράκι και έλαβε την επωνυμία «Κόμμα των Έλευθεροφρόνων».

— Στο Θάβητ, όταν κανείς παντρεύεται τη μεγαλύτερη κόρη μιας οικογένειας κ' όλες ή άλλες αδελφές της γίνονται αυτοδικαίως νόμιμες γυναίκες του.

— Άλλα κατά το ίδιο έθιμο και ή κόρη, παίρνοντας έναν άντρα, γίνεται συγχρόνως συζύγος, όχι μόνον αυτού, αλλά και των αδελφών του!

— Ο αυτοκράτορας της Κίνας Τσίν, ο οποίος ήρθε κατά το 2ο αιώνα π. Χ., θέλοντας να κάνει τους ύπηκόους του να πιστεύουν πως ο κόσμος άρχισε... από αυτόν, έφτιαξε στη φωνή όλα τα χειρογραμμάκια και τα κειμήλια των περσικών εποχών, συγχρόνως δε έκαψε και 460 σοφούς του βασιλείου του, για να μην τον προδώσουν στο λαό...

— Ο περιήρωμος θαλασπόρος και εξερευνητής Κορτές, θέλοντας να αναγκάσει τους άντρες του να μείνουν στο Μεξικό και να ποικιήσουν, έκαψε δολώρη το στόλο του.

— Ο Ίνχιαλτ Πράδα, ένας απ' τους άρχαιότερους βασιλείς της Σομαλίας, επειδή είχε πολύ ήλιο και άπειρη χαρκτηρία, για να γίνει πιο δυνατός και σκληρός, έτρεφε διανες με καρδιές λιτών.

— Η τιμή μιας γάτας, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας της πόλεως Λά Ροσσέλι, στα 1628, ανέβηκε σε 45 λίρες.

— Το πρώτο έργο ανατομικής λέξεως, ότι έγραψε από τον πανάρεχο βασιλέα της Αιγύπτου Άθωφι, τον δέκατο π. Χ. αιώνα.

— Είδα κάτι που, έπειτα απ' αυτό, δεν μπόρεσα να ιδώ τίποτε άλλο. Και είμαι βέβαιος πως δεν έχω καθόλου δικαίωμα για το δόφο...

— Μή για πέσ μου, τι ειδοές; ρώτησε ο μάγος.

— Θα σάς πώ, άποκρίθηκε ο νέος. Καθώς έμπαινα σε μία πολιτεία, είδα μία κόρη που καθόταν στο παράθυρο κ' έβλεπε.

— Έξυγισσα, κίτταξα καλύτερα και μου φάνηκε άφορετά ομοιωμένη στο πρόσωπό της. Έγώ όμως κίτταξα δίσονα τα μάτια της, τα μάτια της τα γεμάτα με δάκρυα.

— Ω καλή μου κοπέλλα, τί ρώτησα, για ποιά αιτία κλαίς τόσο παραπονιτικά;

— Κλαίω, μου άποκρίθηκε ή νέα με περιπάθεια, γιατί ο άρραβωνιστικός μου, ο μάγος που άγάπησα στη γη, με παράτησε κ' άκούλουθησε μία τοιγγάνα που έτυχε να διαβάην από δω...

— Κι' έξωκλούθησε να κλαίη σκελιάζοντας το πρόσωπο με τα λεπτά της χέρια. Έβλεπα τότε κ' έγώ, έκαμπα πολύ για την τυχη της.

— Κι' από τότε, σ' όλα μου τα ταξείδια, δεν μπόρεσα να προσέξω σε τίποτε γιατί είχα αδιάκοπα μπροστά μου δυό μαύρα λιπημένα μάτια γεμάτα δάκρυα...

— Ο καλός μάγος συγχινιήθηκε πολύ από τη διήγησή του και στο τέλος φώναξε:

— Λοιπόν, παιδί μου, από τους τρεις σας εσύ θα γίνης ποιητής! Τίποτε στον κόσμο δεν είνε τόσο εγγενικό, τόσο ήρωικό, τόσο μεγάλο, όσο ή θλίψη των άγγων παρθένων, όταν άγκαλιώνε κάποιον κ' όταν αυτός τις παραιτά. Έσύ μου διηγήτηρες την δρωμότητα άνάμνηρα και σ' έσαν άξίες το δόφο! Ναι, θα σου χαρίσω το πρόνομιο των ήζων και των ρυθμών, που είνε ή πιο μουσική και μελωδική γλώσσα του ανθρώπου. Μάθε όμως, αγαπητή μου φίλε, που συγκαίνεσσα και κλαίς, όταν θρηνην ή έρωτευμένη κοπέλλες, πως εσύ και πριν σε κάμω έγώ, ήσουν από τη φρεσι πλασμένος για... να γίνης ποιητής...

KATOYA MANTES

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Οι επιπαραμυθικοί χαρακτήρισμοί του άληρονητου Σπύρου Τσαγκάρη. Πως έχαρακτηριζε τον Γαβριηλίδη. Τι είδε στη Βιέννη. Μία έπίσκεψίς του στο Βενιζέλο. «Αν δεν βιαζόσουν να μεγαλώσης την Έλλάδα...». Τα κικερβώματα του λιπαρχου Μπίμπιζα.

— Ο μακαριτής Σπύρος Τσαγκάρης, στον όποιο τόσα όφείλει ο Έλληναός Τύπος, διακρινότανε για τους επιπαραμυθικούς χαρακτήρισμούς του.

— Για τον Γαβριηλίδη, π. χ., ο όποιος δεν είχε ιδέα οικονομολογίας, έλεγε:

— Καλός είνε ο Βλάσης. Όλα τα ξέρει, μόνον ένα δεν ξέρει: Προσθεσι και άφαιρεσι!..

— Όταν μία φορά έπηρε ο Τσαγκάρης στη Βιέννη και τον ρωτούσαν οι φίλοι του, σαν γύρισε, τί του έκανε μεγαλύτερη έντυπωση εκεί, άπανησε:

— Δο πράγματα, που δεν θα τα δώση ποτέ στην Άθήνα: Πρασιανάδα και νερό!

— Για την Έλληνακή Λαζαούση είχε έπίσης κάποτε:

— Οι δικαστάι μου είνε πάρα πολύ καλοί. Ένα μόνον έχουν ελάττωμα: Όσι δεν είνε... δικαίοι!

— Έπίσης για το μακαριτή Τσαγκάρη διηγούτανε και το έβξι χαρακτηριστικό ανέκδοτο:

Ήταν ή εποχή που ή Έλλάδα είχε υπερδυναστεύσει κ' ο Έλληναός στρατός προήλανε οργωδώς στη Θράκη και στη Μακεδονία. Πόλλεις μεγάλες και μικρές, όνομαστές και φημισμένες, ή μία μετά την άλλη, περιήρχοντο στην κερσόρα του Έλληνακού στρατού. Ο Σπύρος Τσαγκάρης, παρακολούθη την προέλασι του στρατού μας, ίδρισε παντού πρακτορεία προς διάδοσιν των ήρημεριδων. Άλλά το έργο του Τσαγκάρη το έκανε δύσκολο πολύ ή άκαμωτός προέλασις του Έλληνακού στρατού και ή διαδοχική κατάληψη πόλεων, χωριούλεων και χωριών.

Μία μέρα ο Τσαγκάρης παρουσιαστηκε στο Βενιζέλο, για κάποια του έργασία. Ο Προεδριουός, ο όποιος τον εκτιμούσε πολύ γιατί ήταν ήπιδεγμα φιλελευθίας και έπιχειρηματικότητας, τον ρώτησε για τίς έργασίες του και την προδο του έπιχειρησέων του.

— Καλά, πολύ καλά ηγηνόνην ή δουλειές, κόνε Προέδρε, άπάντησε ο Τσαγκάρης. Δεν προητάνω να ιδώσω πρακτορεία. Άν δεν έδιαζόσονται μάλιστα τόσο, κόνε Προέδρε, να μαγαλώσης την Έλλάδα, ή δουλειές μου θα λιμνάνουν... πολύ καλύτερα!..

***

Ένας από τους περιφημότερους ηποτάς των παλαιότερων χρόνων, ήταν κ' ο Μπίμπιζας, ο όποιος έδρασε επί Όθωνος στην περιφέρεια Άττικής και ο όποιος κάποτε είχε συλλάβει την περιφημη δούκισσα της Πλακεντίας. Δεν την εκράτησε όμως αιχμάλωτη, αλλά ήπιτοκωτάτα φερόμενος, την άφησε ελεύθερη.

Ο Μπίμπιζας είχε οφεί πολλές φορές μέσα στην Άθήνα, και μία φορά μάλιστα, καθώς βεβαίνοντα από μάρτυρας της εποχής του, είνε τον καφέ του στην «Όραία Έλλάδα», το άριστοκατακότερο καφενείο του καφου του, όπως κατόνιν ο Χρήστος Νταβέλις.

Έπίσης μία άλλη φορά, ο Μπίμπιζας ήρθε στην Άθήνα μεταμφιεσμένος σε κάλόγερο και παρουσιασθηκε σ' έναν τοζογλόφο, ο όποιος είχε γδάσει τον κόσμο και τον όποιο έσημειούεμε να χαρίση μέρος του λόγου σ' ένα φτωχό όφειλέτη του.

— Ο τοζογλόφος χαιμώελασε στην άρχη για την άπαίτησι του τολμηρού ρασοφόρου, αλλά άμέσως άγχιωσε, όταν ο φοβερός καλόγερος άνοιξε το ράσο του.

— Άν δεν φοβάσαι το Θεό, έτοίπα δω όμως τα φοβάσαι, γέρο κολασμένε! του φώναξε άπειλητικά ο Μπίμπιζας, δείχνοντάς του τον πιστόλι και το μαχαίρι που είχε στη ζώνη του.

Κι' ο τοζογλόφος αναγκάστηκε να ήτοιμήνη στη θέλησι του άτρομητου παπάρχου.

Ένα ζωντανό... ραδιόφωνο!..